

Партнерство між органами державної або муніципальної влади та світом бізнесу має назву державно-приватне партнерство, та регламентується відповідно до Закону України „Про державно-приватне партнерство” [1]. Воно означає таку форму співпраці між державою, у особі представників органів державної та муніципальної влади, та приватним сектором економіки, яке має на меті забезпечення розвитку інфраструктури та надання суспільних послуг. Тобто передбачає розвиток таких сфер економіки держави, які традиційно перебувають у державній чи муніципальній власності [3].

Відповідно до [1] серед основних ознак державно-приватного партнерства виділяють наступні: таке партнерство має забезпечувати кращі показники ефективності діяльності, ніж у разі здійснення такої діяльності державним партнером без залучення приватного партнера; передбачає передачу частини ризиків приватному партнеру; партнерство будується на довгостроковій основі (5 – 50 років); передбачає залучення приватних інвестицій в об’єкти партнерства. Фінансові кошти, що інвестуються в основний капітал по регіонах країни, можна розділити за джерелами фінансування наступним чином: кошти державного бюджету; кошти місцевого бюджету; приватні кошти, до яких відносять власні кошти підприємств та організацій, кошти іноземних інвесторів, кошти населення, кредити банків та інші позики, та ін.). За-для визначення впливу кожного джерела інвестування на рівень соціально-економічного розвитку регіонів проведено кореляційний аналіз, який базується на розрахунку коефіцієнта кореляції Спірмана (для перемінних, що не підпорядковуються нормальному закону розподілу) за допомогою пакету прикладних програм IBM SPSS Statistics. Для аналізу були використані середні значення відповідних показників за період 2005-2009 рр. Результати кореляційного аналізу наведені у табл. 2.

Таблиця 2

Вплив різних джерел фінансування на рівень соціально-економічного розвитку регіонів України

	Коефіцієнт кореляції	Інтерпретація
Приватні інвестиції	0,892	Середня кореляція
Кошти місцевих бюджетів	0,757	Середня кореляція
Кошти державного бюджету	0,58	Слабка кореляція

Отримані результати свідчать про те, що найбільший вплив на соціально-економічний розвиток регіонів України мають приватні інвестиції, наступне за впливовістю джерело – це інвестиції з місцевих бюджетів, та на останньому місці знаходяться кошти, що надходять з державного бюджету України. Як бачимо, залучення приватних інвестицій є запорукою розвитку регіонів України. Тому, органам державної та муніципальної влади необхідно активізувати діяльність з розвитку державно-приватного партнерства в Україні, що дозволить не тільки залучити додатковий капітал в економіку, а й скористатися альтернативними навичками управління, краще використовувати наявні ресурси та визначати потреби, а також найбільш ефективно розподілити ризики між партнерами.

Література: 1. Закон України „Про державно-приватне партнерство” № 5007-VI від 21.06.2012; 2. Статистичний збірник регіони України, 2009, 2010 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>; 3. Канова О. А. Основні аспекти державно-приватного партнерства / О. А. Канова // Управління розвитком. – 2011. – № 21 (118). – с. 147-150.

*Ковальова М. Л.,
викладач ДонДУУ,
м. Донецьк, Україна*

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ОСНОВИ СТАЛОГО РОЗВИТКУ РЕГІОНІВ УКРАЇНИ (НА ПРИКЛАДІ ЛІСОПРОМИСЛОВОГО КОМПЛЕКСУ)

Сучасні умови розвитку економіки вимагають системного аналізу розвитку промислових комплексів України на регіональному рівні, зокрема лісопромислового комплексу. Динамічні процеси, що відбуваються в економіці під впливом науково-технічного прогресу впливають на

стратегію розвитку економіки як на національному, так і регіональному рівнях. Мінливе конкурентне середовище вимагає вирішення багатьох проблем, які мають базуватися на концептуальних основах розвитку окремих промислових комплексів та економіки країни в цілому. Одним з пріоритетних напрямів економічної політики має бути підвищення ефективності функціонування лісопромислового комплексу з врахуванням регіональних особливостей. В теперішній час ступінь ефективного функціонування підприємств ЛПК України багато в чому залежить від послідовної державної політики, результатом якої мають стати забезпечення інноваційної спрямованості розвитку промисловості, зростання обсягів виробництва, підвищення якості та посилення конкурентоспроможності продукції галузей промисловості на зовнішньому та внутрішньому ринку. Такі завдання закріплені в Державній програмі розвитку лісогосподарського та лісопромислового комплексів України на період до 2015 року. Програма визначає з врахуванням принципів сталого розвитку прогнозовані показники діяльності основних галузей лісопромислового та лісогосподарського комплексів [1]. Прийняття подібної програми свідчить про усвідомлення органами державної влади важливості лісопромислового комплексу для розвитку економіки країни, проте для ефективного розвитку досліджуваного комплексу необхідні методологічні основи реалізації державної стратегії на регіональному рівні, реалізація яких дозволить досягти значення прогнозованих показників з мінімальними відхиленнями.

В сучасних умовах розвитку економіки України особливого значення набуває розвиток економічних показників на регіональному та галузевому рівнях. Лісопромисловий комплекс України відіграє важливу роль в загальному розвитку національної економіки, тому виокремлення основних шляхів ефективного функціонування ЛПК з врахуванням регіональних особливостей та найповнішого використання власних сировинних ресурсів є одним з першочергових завдань при формуванні методологічних підходів для необхідних структурних перетворень [2]. Без обґрунтування концептуальних основ ефективного розвитку та функціонування промислового комплексу, зокрема лісопромислового, неможливий економічний розвиток всієї країни. ЛПК України представлений у всіх областях України та має певні регіональні особливості, які необхідно враховувати при методологічному обґрунтуванні шляхів розвитку галузей ЛПК. Стратегія розвитку національної економіки та лісопромислового комплексу має базуватися на регіональних аспектах, метою якої є підвищення конкурентоспроможності вітчизняної продукції як на внутрішньому так і зовнішньому ринках [3]. Для визначення заходів щодо підвищення ефективності функціонування необхідно провести SWOT-аналіз, методика якого дозволить виявити сильні та слабкі сторони лісопромислового комплексу України, а також можливості та загрози зовнішнього середовища (табл. 1.)

Таблиця 1

Матриця swot-аналізу лісопромислового комплексу України

Сильні сторони ЛПК України	Можливості
<ul style="list-style-type: none"> - Потенціал внутрішнього та зовнішнього ринків збуту продукції ЛПК; - Вдале економіко-географічне розташування країни; - Кваліфікована робоча сила; - Наявність власних сировинних ресурсів; 	<ul style="list-style-type: none"> - Посилення міжгалузевих та міжрегіональних зв'язків з метою розширення ринків збуту; - Технологічна модернізація підприємств комплексу; - Використання новітніх технологій у виробництві; - Державне стимулювання розвитку ЛПК; - Підвищення рівня інвестиційної привабливості підприємств ЛПК.
Слабкі сторони	Загрози
<ul style="list-style-type: none"> - Застаріле устаткування на підприємствах; - Недосконале законодавство стосовно експорту та імпорту продукції з деревини; - Висока енергоємність галузей ЛПК; - Високий відсоток імпортової продукції; - Недостатність сировинних ресурсів та низький коефіцієнт відтворення. 	<ul style="list-style-type: none"> - Посилення конкуренції з боку іноземних виробників; - Падіння купівельної спроможності кінцевих споживачів; - Банкрутство вітчизняних компаній з переробки деревини.

*Розробка автора

Отже, враховуючи національні та регіональні інтереси розвитку ЛПК, необхідно виокремити наступні стратегічні завдання щодо ефективного розвитку ЛПК: 1. Впровадження на

державному та регіональному рівнях концептуальних основ розвитку ЛПК України. 2. Розширення внутрішнього та зовнішнього ринків збуту продукції підприємств ЛПК шляхом створення сприятливих умов для функціонування підприємств комплексу. 3. Зменшення частки імпортової продукції за допомогою митного регулювання. 4. Оптимальне використання наявних ресурсів за рахунок впровадження у деревообробне виробництво маловідходних технологій. 5. Широке впровадження світових екологічних стандартів та міжнародної сертифікації продукції з метою підвищення конкурентоздатності вітчизняних виробників на зовнішніх ринках. 6. Сприяння створенню оптимальної виробничої інфраструктури з врахуванням інтересів не тільки виробників, а і споживачів продукції ЛПК. 7. Створення нових та реконструкція наявних виробничих потужностей з використанням малоресурсних технологій та економії енергії та врахуванням світових екологічних виробничих стандартів. 8. Підвищення відсотка державних інвестицій у виробництво продукції з деревини.

Окремо необхідно відзначити важливість виконання соціальних цілей, які стоять перед підприємствами, які входять до складу лісопромислового комплексу, таких як соціальні пакети, відповідність рівня заробітної платні рівню кваліфікації робітника, зайнятого в деревообробці та інші, що є наслідком розвитку галузі на регіональному рівні.

Отже, з метою підвищення потенціалу лісопромислового комплексу України на регіональному рівні, необхідно активізувати реалізацію потенційних можливостей сильних сторін ЛПК, створити на державному та регіональному рівнях передумови для сталого розвитку комплексу. Визначальними чинниками мають стати: 1. Модернізація існуючих промислових потужностей галузей ЛПК. 2. Державна підтримка вітчизняних виробників. 3. Удосконалення законодавства в сфері митного оформлення продукції з деревини. 4. Сприяння на державному рівні зміцненню міжгалузевих зв'язків.

Література: 1. Державна програма розвитку лісогосподарського і лісопромислового комплексу України на період до 2015 року / Затв. Рішенням Кабінету Міністрів України від 02.08.1993 р., №14959/9. – 18 с. 2. Пікула М. М. Державне регулювання розвитку промислового виробництва (на прикладі деревообробної галузі) / М. М. Пікула // Актуальні проблеми економіки. – 2009. - №4. – с.69-76. 3. Похильченко О.А. Аналіз можливостей та загроз розвитку деревообробної промисловості / О.А. Похильченко // Вісник НУ “Львівська політехніка”. Серія “Логістика”. – 2009. – № 649. – С.245–252.

Кондратенко Н.О.,
д.е.н., доцент, професор кафедри менеджменту і маркетингу в міському господарстві,
Бондар В.С.,
Сурменелян О.Р.,
ХНАМГ,
м. Харків, Україна

ПРИНЦИПИ ОЦІНКИ ЕФЕКТИВНОСТІ РЕСУРСОЗБЕРЕЖЕННЯ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РІВНІ

На користь упровадження ресурсозбереження в Україні свідчить той факт, що з погляду капітальних вкладень енерго- та ресурсозберігаючі заходи в три-чотири рази ефективніші, ніж створення нових виробничих потужностей.

Проблема ефективності – це завжди проблема вибору. Вибір торкається того, які види продукції, яким способом, як їх розподілити і який об'єм ресурсів використовувати для поточного і майбутнього споживання. Рівень ефективності робить вплив на рішення цілого ряду соціальних і економічних задач, таких, як швидке економічне зростання, підвищення рівня життя населення, зниження інфляції, поліпшення умов праці і відпочинку [1]. Вихід на якісно новий рівень ресурсоспоживання можливий лише за умови здійснення ресурсозбереження шляхом ефективного використання ринкових важелів та державного регулювання ресурсозбереження. Найбільш гострим питанням є поєднання економічних пріоритетів виробництва з екологічною переорієнтацією соціально-економічного розвитку, тому що ресурсозбереження з позиції регіонального розвитку є головним пріоритетом розвитку країни в цілому [2].

На сьогоднішній день недостатньо вивченим залишається питання формування принципів оцінки ефективності ресурсозбереження у регіональних економічних системах: потребують